

Для кого ця книжка?

Якщо ви можете відповісти «так» на всі наступні запитання:

- 1 Чи маєте ви доступ до комп'ютера з веббраузером і текстовим редактором?
- 2 Ви хочете навчитися, зрозуміти і запам'ятати, як створювати вебсторінки, використовуючи найкращі методи і найсучасніші стандарти?
- 3 Чи віддаєте ви перевагу стимулюючій бесіді за вечерею, а не сухим та нудним академічним лекціям?

Якщо у вас є доступ до будь-якого комп'ютера, виготовленого в останнє десятиліття, то відповідь — так.

Тоді ця книжка для вас.

Кому, мабуть, варто відмовитися від цієї книжки?

Якщо ви можете відповісти «так» на будь-яке із цих питань:

- 1 Ви зовсім новачок у комп'ютерах?
(Вам не потрібно бути досвідченим користувачем, але ви повинні розуміти що таке папки та файли, вміти використовувати прості програми для редагування тексту та вміти користуватися веббраузером.)
- 2 Ви крутий веброзробник, який шукає довідник?
- 3 Ви боїтеся спробувати щось нове? Чи вважаєте, що технічна книжка повинна бути суперсерйозною?

Тоді ця книжка не для вас.

[Примітка від маркетологів:
ця книжка для всіх, хто має
кредитну картку.]

Ми знаємо, про що ви думаєте

«Як це може бути серйозною книжкою?»

«Навіщо всі ці графіки?»

«Невже я справді зможу навчитися чомусь таким чином?»

Ми знаємо, про що думає ваш мозок

Ваш мозок жадає новизни. Він завжди шукає, сканує, чекає на щось незвичайне. Він так улаштований, і це допомагає вам виживати.

Сьогодні менш ніж імовірно, щоби людина стала здобиччю тигра. Але ваш мозок усе ще напоготові. Ніколи не можна знати напевно.

Що ж робить ваш мозок з усіма рутинними, звичайними, нормальними речами, із якими ви стикаєтеся? Все, що *може*, щоби вони не заважали мозку виконувати його *справжню* роботу — фіксувати те, що має *значення*. Він не турбується про збереження нудних речей; вони ніколи не проходять через фільтр під назвою «це, вочевидь, неважливо».

А як ваш мозок *розуміє*, що важливо? Уявіть, що ви вийшли в одноденний похід і раптом перед вами виникає тигр. Що відбувається у вашій голові та тілі?

Нейрони спалахують. Емоції зашкалюють. *Гормональний викид*.

І так ваш мозок розуміє.

Це має бути важливо! Не забувайте про це!

Але уявіть, що ви вдома або у бібліотеці. Це безпечна, тепла, вільна від тигрів зона. Ви навчаєтеся. Готуєтеся до іспиту. Або намагаєтеся вивчити якусь складну технічну тему, на яку, на думку вашого боса, потрібен тиждень, максимум десять днів.

Тільки є проблема. Ваш мозок намагається зробити вам послугу. Він намагається переконатися, що цей *очевидно* несуттєвий контент не споживає дефіцитних ресурсів. Тих самих, що їх краще витратити на дійсно *важливі* речі. Наприклад, на тигрів. Або на щось на кшталт пожежі. Або на те, що більше ніколи не варто кататися на сноуборді у шортах.

І не існує простого способу сказати мозку: «Гей, друже, красно тобі дякую, але хай би якою нудною була ця книжка, і хай би як мало вона важила за емоційною шкалою Ріхтера, я дуже хочу, щоби ти засвоїв її і запам'ятав назавжди».

Ваш мозок
вважає ЦЕ
важливим.

Чудово!
Ще 637 сухих
та нудних сторінок.

Ваш мозок
думає, що ЦЕ
не варто за-
пам'ятовувати.

Ми вважаємо читача «Head First» учнем

Що ж потрібно, щоби чогось *навчитися*? По-перше, ви маєте це *зрозуміти*, а потім переконатися, що *не забудете*. Йдеться не про те, щоби втовкмачувати факти у вашу голову. Як свідчать останні дослідження в галузях когнітивної науки, нейробіології та педагогічної психології, *навчання* потребує набагато більшого, ніж простий текст на сторінці. Ми з вами знаємо, що вмикає ваш мозок.

Деякі принципи навчання від «Head First»:

Візуалізуйте це. Зображення запам'ятовуються набагато краще, ніж слова, і роблять навчання набагато ефективнішим (до 89 % покращення). Візуалізація також робить речі більш зрозумілими. **Розміщуйте слова всередині або поруч із графікою**, до якої вони належать,

а не внизу або на іншій сторінці, і учні *вдвічі* успішніше розв'язуватимуть проблеми, пов'язані зі змістом.

Це дійсно відстійно, коли ви забуваєте ваш елемент <body>.

Елемент head — це місце, де ви розміщуєте інформацію про свою сторінку.

Використовуйте розмовний та персоналізований стиль. В останніх дослідженнях студенти демонстрували на 40 % кращі результати в тестах після навчання, якщо текст звертався безпосередньо до читача, використовуючи розмовний стиль від першої особи, а не офіційний тон. Розповідайте історії замість того, щоби читати лекції. Використовуйте невимущену мову. Не сприймайте себе занадто серйозно. На що би ви звернули більше уваги: на приємного співрозмовника за вечерею чи на лекцію?

Чи має сенс створити клас «ванна» для мого стилю, або тільки для стилю «ванна кімната»?

Спонукайте учнів думати глибше. Інакше кажучи: якщо ви не будете активно стимулювати свої нейрони, у вашій голові не відбудеться нічого особливого. Читач має бути вмотивованим, зацікавленим, допитливим і натхненним, має розв'язувати проблеми, робити висновки і генерувати нові знання. А для цього потрібні виклики, вправи і питання, що підштовхують до роздумів, а ще — діяльність, що залучає обидві півкулі мозку і всі органи чуття.

Привернути й утримати увагу читача. У кожного з нас був досвід типу «Я дуже хочу це вивчити, але не можу не заснути після першої сторінки». Ваш мозок звертає увагу на те, що є незвичним, цікавим, дивним, таким, що привертає увагу, несподіваним. Вивчення нової складної технічної теми не має бути нудним. Якщо так і є, ваш мозок засвоїть матеріал набагато швидше.

Залучайте емоції. Тепер ми знаємо, що ваша здатність запам'ятовувати значною мірою залежить від емоційного контексту. Ви запам'ятовуєте те, що вас *хвилює*. Ви пам'ятаєте, коли щось відчували. Ні, ми не говоримо про зворушливі історії про хлопчика та його собаку. Ми говоримо про такі емоції, як здивування, цікавість, веселощі і почуття власної зверхності, що виникає, коли ви розв'язуєте головоломку, вивчаєте дещо таке, що інші вважають складним, або усвідомлюєте, що знаєте щось таке, чого *не* знає ваш приятель Боб з інженерного факультету.

Метапізнання: мислення про мислення

Якщо ви дійсно хочете вчитися, і робити це швидше і глибше, зверніть увагу на те, як ви звертаєте увагу. Подумайте про те, як ви думаєте. Вивчіть, як ви навчаєтеся.

Більшість із нас у дитинстві не проходили курсів із метапізнання чи теорії навчання. Від нас *очікували*, що ми будемо вчитися, але рідко *вчили* як навчатися.

Але ми припускаємо: коли ви тримаєте в руках цю книжку, то ви дійсно хочете навчитися створювати вебсторінки. І ви, мабуть, не хочете витратити на це багато часу. І ви хочете *запам'ятати* прочитане, і мати можливість застосувати його на практиці. А для цього ви маєте це *зрозуміти*. Щоб отримати максимум користі від цієї книжки, або *будь-якої* іншої книжки чи навчального процесу, візьміть на себе відповідальність за свій мозок.

Нехай ваш мозок працює над *цим* контентом.

Хитрість полягає в тому, щоби змусити ваш мозок сприймати новий матеріал, що ви вивчаєте, як дійсно важливий. Це має вирішальне значення для вашого благополуччя. Більш важливе, ніж тигр. В іншому випадку ви перебуватимете в постійній боротьбі з мозком, а той робитиме все можливе, щоби новий матеріал не захищував вашу пам'ять.

Тож як змусити свій мозок думати, що HTML і CSS так само важливі, як тигр у джунглях?

Існує повільний, нудний шлях, і швидкий, набагато ефективніший. Повільний полягає у простому повторенні. Ви, вочевидь, знаєте, що здатні вивчити і запам'ятати навіть найнудніші теми, якщо нескінченно повторюватимете те саме. При достатній кількості повторень ваш мозок нарешті каже: «Йому це *не здається* важливим, але він продовжує вператися в те саме *знову і знову*, тож, мабуть, щось тут є».

Найшвидший спосіб — робити все, що підвищує мозкову активність, до того ж різні *види* мозкової активності. Те, що описано на попередній сторінці, є важливою частиною рішення, адже доведено, що такі речі допомагають мозку працювати на вашу користь. Наприклад, дослідження показують, що розміщення слів *усередині* зображень, із якими вони пов'язані (а не десь в іншому місці сторінки, наприклад, у підписі або в основному тексті), змушує ваш мозок намагатися зрозуміти, яким чином слова і зображення пов'язані між собою, і завдяки цьому більше нейронів активуються. Що більше нейронів працює, то більше шансів, що ваш мозок *зрозуміє*, що це саме те, на що варто звернути увагу і, можливо, навіть занотувати.

Розмовний стиль допомагає, тому що люди схильні приділяти більше уваги, коли відчувають, що з ними розмовляють та очікують, що вони будуть підтримувати розмову, не відстаючи від співрозмовника. Дивовижно, але ваш мозок зовсім не обов'язково переймається тим, що «розмова» відбувається поміж вами і книжкою! З іншого боку, якщо стиль викладення формальний і сухий, ваш мозок сприймає це як лекцію в аудиторії, напханій пасивними слухачами. Жодного стимулу, щоби не заснути.

Але зображення і розмовний стиль — це лише початок.

Цікаво,
як я можу обдурити
свій мозок, аби він
запам'ятав
це все...

